

Śpiewnik patriotyczny

**Biblioteka Narodowa
imienia Johannesesa Grebera
w Kanugardzie**

Spis treści

- Hymn narodowy Związku Winkulijskiego - "O Winkulio!" - s. 3
- Pieśń o wolności Nordaty (Hymn panbatawski) - s. 4
- Na mury, bracia dziś - s. 5
- Pieśń o pomyślność dla Króla - s. 6
- Marsz Drugiej Kompanii - s. 7
- Uwagi dodatkowe - s. 8

Kilka słów od wydawcy

Szanowni czytelnicy! Oto w przededniu szóstej Rocznic Powstania naszej ojczyzny - Związku Winkulijskiego - oddajemy w Wasze ręce oto ten *Śpiewnik patriotyczny*, będący wyborem najważniejszych dla narodu winkulijskiego pieśni. Nasza redakcja wybrała te, które zna praktycznie każdy Winkulijczyk - duży i mały, z miasta i ze wsi, i tak dalej. Wierzymy, że *Śpiewnik* ten pomoże nam w jeszcze lepszych nastrojach świętować Rocznicę Założenia Związku Winkulijskiego!

Niechaj pieśń w Was obudzi ducha!
Lex, labor et patria!

/-/ Redakcja

Hymn narodowy Związku Winkulijskiego

„O Winkulio!”

~ Johannes Greber

Na melodię „O Canada!”

O Winkulio, ziemię ma rodzinną!
Najukochańszym z krajów jesteś, ojczyzno!
Z miłością w sercach, z dumą na ustach,
Widzimy wielki twój triumf,
Z każdego krańca Mikroświata,
blask twój ogarnia nas!

Boże Wszechmocny, błogostaw jej!
O Winkulio, ziemię ma rodzinną!
O Winkulio, kraju z marzeń naszych!

Pieśń o wolności Nordaty
(Hymn panbatawski)
~ Johannes Greber

Na melodię „Auferstanden aus Ruinen“

I. Nastął oto nowy świt
Nad naszą nową Nordatą
Upadła stara niewola
I wolności nadszedł czas.

Ci co nas niewolili,
W proch obrócił ich sam Bóg!

Spoił ziemię krwią ich złą.
Połamał ich baty splamione,
Po nich ślad nie został.
Ślad nie został!

II. Wtedy nowa gwiazda rozjaśniała,
Mrok stary pokonała!
Nowe ścieżki nam wskazała,
Braterstwa ogień wznieciła!

I odtąd kroczymy razem,
Lepszy świat budować musimy.

Aby nigdy mrok nie powrócił,
Aby ona zawsze świeciła,
Ta nadziei gwiazda!
Nadziei gwiazda!

III. Więc budujmy, więc orajmy,
Uczmy się i lepszymi bądźmy.
I wtedy razem wolną Nordatę
Na wieczność zachowamy!

Bo może wiele jest narodów,
Języków i wiar wśród nas.

Ale i tak takie samo pragnienie
Wszystkimi nami kieruje:
Aby wolnymi być!
Wolnymi być zawsze!

Na mury, bracia dziś
~ Johannes Greber

Na melodię „Marsylianki“

Powstańcie bracia wszyscy,
Ojczyznę ratować nadszedł czas!
Bo tyran hordy swe nastął,
by wolność nam odebrać!
By wolność nam odebrać!

Czy słyszycie ich diabelski ryk,
z bitewnych pól niesiony?
Idą zabić wszystkich Was,
synów i żony Wasze

Ref.: (bis)

Na mury, bracia dziś!
Walki nadszedł czas!
Musimy, musimy watahę dorżnąć
I spoić jej krwią łąd!

Pieśń o pomyślność dla Króla

~ Autor nieznany

Boże wspieraj, Boże ochroń
Naszego Króla i nasz kraj,
Tarczą wiary rządy ostoń,
Państwu Jego siłę daj.
Brońmy wiernie Jego tronu,
Zwróćmy wszelki wroga cios,
Bo z Hohenburgów tronem złączon
Jest na wieki Winkulii los.

Obowiązkom swoim wierni
Strzeżmy pilnie świętych praw
W ich obronie niech się spełni
powołanie do cnych spraw!
Pomni, jak to skroń żołnierza
Świetnie zdobi lauru krzew
Nieśmy chętnie za Monarchę,
Za Ojczyznę mienie, krew!

Marsz Drugiej Kompanii

~ Ludwig Sëner

Na melodię „Warszawianki 1905“

Nadszedł już czas, by w drogę wyruszyć,
Aby czynem ojczyźnie naszej służyć.
Choć ból nas tylko czeka zapewne,
Śmierć i spoczynek na wieki wszystkie.

To jednak idziemy, bo my jedyni
Gotowi o Winkulię walczyć jeszcze.
Za tą ziemię, gdzie nasi krewni,
Pod butem tyrana cierpią katusze.

Naprzód, kompanio!
Na walkę krwawą!
Świętą a prawą,
Marsz, marsz, kompanio!

Broni nie mamy tak dużo jak oni
Tylko karabin z bagnetem u nogi.
Lud wyniszczony, zniechęcony,
Pomóc nam pewnie jest niechętny.

Jednak idziemy, bez strachu cienia,
By wyrwać Winkulię ze zniewolenia.
Nasza ofiara nie pójdzie na marne,
Da narodowi wiarę na lata dalsze.

Naprzód, kompanio!
Na walkę krwawą!
Świętą a prawą,
Marsz, marsz, kompanio!

Uwagi dodatkowe

Życiorys Johanna Grebera

Johannes Greber, znany także jako **Johann Greber** (ur. w 1997 roku, w Anater [ówczesne Groznyj], zm. w czerwcu 2018 roku, pod Marienburgiem) – winkulijski poeta, działacz społeczny, funkcjonariusz Folksguarde. Uważany jest za poetę narodowego Winkulii, a pieśń jego autorstwa – „O Winkulio!” – została ustanowiona hymnem narodowym Związku Winkulijskiego.

Johannes Greber urodził się w sierpniu roku 1997 w Groznyj. Dokładna data jego narodzin nie jest znana; sam poeta nigdy jej nie wyjawiał w swoich zapiskach, czy listach, a rejestry mieszkańców miasta z tamtego okresu przepadły po wojnie brodryjsko-winkulijskiej. Ojciec Grebera – Rudolph – z zawodu był lekarzem; zmarł on na zator płucny, gdy Johannes miał cztery lata. Matka Grebera – Josephine z domu Calmy-Bressés była szlachcianką pochodzącą z któregoś z zachodnich krajów, najprawdopodobniej z terenów dzisiejszej Lumerii. Była ona właścicielką kamienicy w Groznyj, w której to zresztą mieszkała rodzina Greberów, i utrzymywała siebie oraz swoje dzieci z wynajmu mieszkań i lokali usługowych.

Johannes miał dwójkę rodzeństwa: starszego o cztery lata brata – Anthona, z zawodu bankiera, który zmarł w 2020 roku na ostrą białaczkę w Szpitalu Wojskowym w Kanugardzie, oraz młodszą o trzy lata siostrę Emmę, która po upadku ZW w 2018 roku uciekła na Athos, gdzie ukończyła studia pielęgniarские w Jofesto, a po proklamowaniu Egvallandu powróciła do rodzinnego kraju. Emma Greber obecnie mieszka w Anater, gdzie pracuje w lokalnej klinice.

Młody Johannes Greber wychowywał się przez całe życie w Groznyj, które w tamtym okresie było wolnym miastem, zarządzanym przez lokalny samorząd. W tamtym czasie w Winkulii panował tzw. „okres anarchii“, kiedy to na terytorium kraju nie istniało żadne stabilne państwo, a wszelkiego rodzaju państewka szybko upadały. Greber żyjąc w „okresie anarchii“ i jednocześnie będąc pod wpływem ideologii nacjonalistycznych (najpierw batawskiej, a potem winkulijskiej) dosyć szybko wykształcił w sobie silne poczucie tożsamości narodowej. Badacze uważają, że wpływ na to miał także fakt, iż ówczesne Anater w połowie zamieszkane było przez Brodryjczyków, którzy mieli tendencję do prześladowania Winkulijczykom.

Młody Johannes Greber wychowywał się przez całe życie w Groznyj, które w tamtym okresie było wolnym miastem, zarządzanym przez lokalny samorząd. W tamtym czasie w Winkulii panował tzw. „okres anarchii“, kiedy to na terytorium kraju nie istniało żadne stabilne państwo, a wszelkiego rodzaju państewka szybko upadały.

Greber żyjąc w „okresie anarchii“ i jednocześnie będąc pod wpływem ideologii nacjonalistycznych (najpierw batawskiej, a potem winkulijskiej) dosyć szybko wykształcił w sobie silne poczucie tożsamości narodowej. Badacze uważają, że wpływ na to miał także fakt, iż ówczesne Anater w połowie zamieszkane było przez Brodryjczyków, którzy mieli tendencję do prześladowania Winkulijczyków.

Greber zainteresował się pisaniem już w wieku 15 lat, podczas nauki w lokalnym gimnazjum w Groznyj. W wieku 16 lat zaczął prowadzić dziennik, wtedy także na łamach szkolnej gazetki ukazały się jego pierwsze wiersze. W 2015 roku wyjechał do Rutzelburga, gdzie rozpoczął naukę na miejscowym Uniwersytecie, na kierunku zarządzanie. Tam też poznał młodszą o rok od siebie Irene Goldfinger, która wkrótce stała się jego partnerką życiową oraz powierniczką listów i rękopisów utworów młodego poety.

Przełom w życiu Johannesesa Grebera stanowi luty 2018 roku, kiedy to proklamowany został Związek Winkulijski. Wtedy też rozpoczął się najpłodniejszy okres w twórczości Grebera, kiedy powstały utwory takie jak: „Pieśń o wolności Nordaty“, „Na mury, bracia dziś!“, czy też „O Winkulio!“, które później się stało hymnem narodowym. Cechą charakterystyczną twórczości było także zapisywanie przez niego melodii do utworów. Tuż po utworzeniu uchastokowskiej Partii Narodzenia Winkulii, Greber przystąpił do jej organizacji młodzieżowej. W marcu 2018 roku ukończył on studia na Uniwersytecie w Rutzelburgu, jednocześnie postanawiając na stałe osiedlić w tym mieście wraz ze swoją partnerką.

W kwietniu 2018 roku wstępuje on do nowo powołanej formacji policyjnej - Folksguarde. Z powodu braku odpowiednich kadr, a także dzięki odpowiedniej postawie w maju 2018 roku komendant główny Folksguarde na wniosek lokalnego dowództwa awansował go na stopień kaprała.

Niezwłocznie po rozpoczęciu inwazji brodryjskiej na Winkulię Greber – tak, jak inni funkcjonariusze Folksguarde – stanął do walki z najeźdźcą. Folksguardziści z Rutzelburga zostali wysłani pod Marienburg, aby tam okopali się i utworzyli linię obrony na tamtejszej trakcji kolejowej, na której to – w zamyśle Komendy Głównej Folksguarde – miano zatrzymać wojska brodryjskie. Jednak okazało się, że tempo pochodu sił brodryjskich okazało się większe niż przypuszczano, dlatego zaledwie dzień po przybyciu na oznaczoną pozycję, oddział Grebera rozpoczął walki z oddziałami brodryjskiej piechoty. Oddział ten bronił się zaciekle przez trzy dni, ponosząc przy tym duże straty (śmierć połowy oddziału). Po tym okresie czasu do obozowiska Brodryczyków przyjechał okoliczną linią kolejową pociąg z zaopatrzeniem, w tym z bronią. Greber, po konsultacji z dowódcą oddziału – pułkownikiem Fegelinem, zakradł się nad ranem do obozu armii brodryjskiej w celu umiejscowienia bomby z opóźnionym zapłonem we wcześniej wspomnianym pociągu. Jednak gdy był już w jednym z wagonów został najprawdopodobniej zauważony przez jednego z wartowników. Wtedy Greber, wiedząc, że nie ma szansy na ucieczkę, postanowił odpalić ładunek wybuchowy od razu. W ten oto sposób Greber wysadził wagon z bronią, tym samym powodując duże straty wśród żołnierzy brodryjskich. Sam Johannes Greber zginął na miejscu.

Potyczka pod Marienburgiem zakończyła się dwa dni później kapitulacją sił winkulijskich. Z 311 funkcjonariuszy Folksguarde przeżyło zaledwie 32. Wśród nich znajdował się przyjaciel Grebera - Alois Punher, któremu Greber tuż przed wyruszeniem na misję przekazał swoje rzeczy osobiste, w tym niewysłane listy do bliskich, ale i też dziennik poety, w którym zapisywał on również swoje wiersze. Punherowi udało się przechować zapiski aż do zakończenia wojny, po czym po przedostaniu się do przynależącej do Unii Trzech Narodów części Płw. Winkulijskiego przekazał je Irene Goldfinger, która na początku wojny, na prośbę Grebera, wyjechała do swojego rodzinnego Ramszorn.

I to właśnie Goldfinger stała się opiekunką schedy po winkulijskim poecie. Wkrótce po przekazaniu zapisków przez Aloisa Punhera Irene dokonała ich opracowania, po czym podjęła starania o ich publikację. Chęć ich publikacji wyraziły stowarzyszenia diaspory winkulijskiej na Athos, gdzie zyskały one ogromną popularność. Wkrótce potem zaczęły być wydawane kolejne edycje, a idealistyczna, pełna nadziei i chęci walki o wolność i niepodległość swojej ojczyzny poezja Grebera stała się kultową.

Po utworzeniu Wielkiego Księstwa Winkulii Punher wskazał miejsce spoczynku Grebera pod Marienburgiem. Tam też dzisiaj stoi pomnik upamiętniający poetę oraz jego towarzyszy broni, która została ufundowana przez Towarzystwo im. Johanna Grebera, któremu to do dzisiaj przewodniczy Irene Goldfinger. Imię Grebera nosi jedna z większych ulic w Kanugardzie; ponadto jego imię nadano Bibliotece Narodowej.

**Fotografia Johannes Grebera, koloryzowane
(kwiecień 2018)**

Historia powstania Marszu Drugiej Kompanii

Historia tej pieśni wiąże się z tzw. buntem gryffickim, który miał miejsce w dniach 15-17 sierpnia 2017 roku. Wtedy też w centrum Gryffina ujawniła się grupa weteranów wojny brodryjsko-winkulijskiej, która ogłosiła, że jest Drugą Kompanią Armii Wyzwolenia Winkulii Płd., której celem miało być wyzwolenie terenów Płw. Winkulijskiego zajmowanych przez ówczesną Federację Nordacką. Jak później się okazało, nie istniały inne kompanie, a nadanie oddziałowi numeru dwa miało sugerować większą liczebność; sama organizacja najprawdopodobniej była opłacana przez muratyckiego awanturnika Taka Sewybrała, który był także obywatelem Winkulii. Ostatecznie oddział wyruszył w stronę Kanugardu, jednak ok. 60 km przed Trinitzem został on spacyfikowany przez oddziały bojówkarzy opłacane przez rząd FN. Mimo to historia Drugiej Kompanii stała się mitem narodowym, który podtrzymywał Winkulijczyków na duchu aż do zjednoczenia ziem w kwietniu 2018.

Autorem pieśni był jeden z członków oddziału, który przeżył pacyfikację i później został poddany torturom. Mimo tego udało mu się przeżyć i wyjść wkrótce na wolność, gdzie później opublikował tekst hymnu oddziału.

